

TREDJE SÖNDAGEN I FASTAN 2012, LINDOME KYRKA, 1 ÅRG

40David tog sin käpp, valde ut fem släta stenar i bäcken och stoppade dem i sin herdeväska, sin ränsel. Med slungan i handen gick han emot filistén.

41Filistén kom allt närmare med sköldbäraren framför sig. **42**När filistén fick syn på David fnös han föraktfullt åt honom – det var ju bara en ung pojke, ljushyllt och vacker. **43**”Tror du jag är en hund, eftersom du kommer emot mig med käppar?” frågade han. Så nedkallade filistén sina gudars förbannelse över David. **44**”Kom hit”, ropade han, ”så skall jag ge din kropp åt himlens fåglar och markens djur.” **45**David svarade: ”Du kommer emot mig med svärd och spjut och sabel. Jag går emot dig i Herren Sebaots namn, hans som är Israels härars Gud och som du har smädat. **46**I dag skall Herren utlämna dig åt mig, jag skall fälla dig till marken och hugga huvudet av dig. I dag skall jag ge ditt lik och de filisteiska soldaternas lik åt himlens fåglar och markens vilda djur. Så skall hela världen förstå att Israel har en Gud, **47**och alla här skall inse att det inte är med svärd och spjut som Herren ger seger. Han råder över kriget, och han har gett er i vårt våld.”

48När nu filistén fortsatte framåt och kom allt närmare, sprang David med snabba steg fram mot hären för att möta honom. **49**Han stack handen i väskan och tog upp en sten, sköt i väg den med slungan och träffade filistén så att stenen trängde in i pannan och han föll framstupa på marken. **50**Så besegrade David filistén med slunga och sten. Han dräpte filistén utan svärd. (1 Sam 17:40-50)

1Ta alltså Gud till föredöme, som hans älskade barn. **2**Lev i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för vår skull som en offergåva, ett välluktande offer åt Gud. **3**Otukt och annan orenhet eller själviskhet får det inte ens vara tal om bland er, det anstår inte de heliga. **4**Inte heller oanständigt och tanklöst eller lättsinnigt tal – sådant passar sig inte – utan bara tacksägelse till Gud. **5**Ni vet ju mycket väl att ingen kan få del i Kristi och Guds rike om han är otuktig eller oren eller självisk, alltså avgudadyrkare. **6**Låt ingen lura er med tomma ord, det är sådant som drar Guds vrede över olydnadens människor. **7**Ha därför ingenting med dem att göra. **8**En gång var ni mörker, men i Herren har ni nu blivit ljus. **9**Lev som ljusets barn – ljuset bär frukt överallt där det finns godhet, rättfärdighet och sanning. (Ef 5:1-9)

En gång drev han ut en demon som var stum. När demonen for ut började den stumme tala, och folket häpnade. **15**Men några sade: ”Det är med demonernas furste Beelsebul som han driver ut demonerna.” **16**Andra ville sätta honom på prov och krävde att få se ett tecken från himlen. **17**Men han

visste vad de hade i tankarna och sade: ”Varje rike som råkar i strid med sig självt blir ödelagt, och hus faller över hus. 18Och om nu Satan råkar i strid med sig själv, hur skall hans rike då kunna bestå? Ni säger ju att det är med Beelsebul som jag driver ut demonerna. 19Men om jag driver ut demonerna med Beelsebul, med vems hjälp driver då era anhängare ut dem? De kommer alltså att bli er dom. 20Men om det är med Guds finger jag driver ut demonerna, då har Guds rike nått er. 21När en stark man vaktar sin gård med vapen i hand får hans ägodelar vara i fred. 22Men kommer det en som är ännu starkare och övermannar honom tar den mannen ifrån honom alla de vapen han litade på och fördelar bytet. 23Den som inte är med mig är mot mig, och den som inte samlar med mig, han skingrar. 24När den orena anden lämnar en människa vandrar den genom vattenlösa trakter och letar efter en plats att vila på. Hittar den ingen säger den: Jag vänder tillbaka till mitt hus som jag lämnade. 25När den så kommer och finner det städat och snyggt, 26går den bort och hämtar sju andar till som är värre än den själv, och de följer med in och slår sig ner där. För den människan blir slutet värre än början.” (Luk 11:14-26)

Det hade varit väldigt spännande att höra era tankar om texterna idag, när ni hörde dem läsas. :-) För mig har det här varit svåra texter att arbeta med. De har inte känts så livsnära, inte dragit tag i mig som bibeltexter annars ofta gör. Kampen mot ondskan känns inte som ett tema som ligger så nära mig i min vardag. Jag vet inte om ni också kan känna lite så? Men det finns också dem som väldigt konkret känner av den.

Och för Jesus var kampen mot ondskan något vardagligt och livsnära. I evangelietexten möter vi Jesus när han driver ut en demon. De flesta av oss skulle jag tro är ganska ovana vid demonutdrivningar? ;-) Det är inte något vi är med om varje söndag här i Lindome kyrka. Men det här med att driva ut demoner har faktiskt likheter med något som säkert många av oss gör emellanåt – särskilt nu när våren kommer. Har du någon gång har rensat ogräs? Ryckt upp och kastat bort växter som letat sig in och stjal näring och utrymme från dina goda planteringar? När Jesus driver ut demoner gör han något liknande. Första steget mot att slutgiltigt besegra ondskan är att kasta ut hans onda medarbetare. Mot den bakgrunden är det kanske inte så konstigt att Jesus kastar ut demoner? När de är borta blir det ju mer utrymme för det goda att växa.

I evangelierna möter vi oftast ganska grava fall av besatthet. Men det måste inte ha gått så långt för att det ska vara läge att göra något. Den onda makten kan också få inflytande i oss mycket mera subtilt och uppblandat. Rörelser i själen som vill dra oss bort från Gud ner i mörker? Andligt ogräs.

I kyrkans år är fastetiden en sådan tid. Vi rensar bort ogräs som börjat växa i våra egna hjärtan men också i de sammanhang som är våra gemensamma ansvarsområden: i våra relationer, i kyrkan och i världen.

Kampen mot ondskan var uppenbarligen en väldigt påtaglig sak för Jesus. Den var en del av hans vardag. Ni kanske minns att det allra första som hände efter att Jesus trätt fram och började sin gärning, där efter dopet i floden Jordan. Det var ju att den helige Ande förde honom ut i öknen för att bli prövad av den onde. Där låtsades djävulen att han själv hade makt, men att Jesus inte hade någon.

Men Jesus visste vem han var. Därför tog han inte till sig den ondes lögner. Frågan är hur det skulle ha gått för oss om du och jag varit i Jesu ställe? Jesus visste att han själv hade makt och att satan försökte stjäla den av honom. Det var som med ormen i paradiset, som sade till Eva: **”Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i trädgården?” (1 Mos 3:1).** Men vad var det Gud egentligen hade sagt? Jo, att människorna fick äta av alla träd – alla utom ett enda. Och det förvränger den onde till att de inte skulle få äta av något alls. Den onde vill få oss att inte lita på Gud eller det Gud har sagt eller bestämt.

Det är det där bristande förtroendet för Gud som är kärnan i all synd. Så har det varit från Adams och Evas tid till oss som sitter här i Lindome kyrka idag. Hade vi i djupet av oss själva varit trygga i att Gud är god och vill oss väl, då skulle vi väl inte vara så intresserade av att lyssna till andra alternativ? De hade inte lockat oss. Men just att vi är så vankelmodiga i att lyssna till Gud och lita på honom gör att den onde kan få in en fot. Om vi vore trygga i att vi är Guds älskade barn, arvingar till den högste Guden, världens Skapare, då skulle vi nog våga förkasta och säga emot de lögner om oss själva, andra och om Gud som den onde försöker locka oss med?

Det kan vara läge att bli vaksam när du märker att andras röster eller din egen inre röst vill få dig att inte lita till Gud eller att du är Hans älskade barn. För en röst som talar så säger aldrig det som på djupet är sanningen. Det kan bli läge att fråga sig själv, kanske en god vän och Gud: varifrån kommer den här rösten? Är det någon jag ska lyssna till eller ej? Och om det är en röst du inte ska lyssna till då har Gud förberett hjälp för dig för att hjälpa dig hålla emot och slå tillbaka [illustrera att stå fast och samla kraft]. Paulus skriver i Efesierbrevets sjätte kapitel om hur vi får rusta oss med kraft från Gud att hålla emot med: **10Hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft. 11Ta på er Guds rustning, så att ni kan hålla stånd mot djävulens lömska angrepp... Stå alltså fasta,**

spänn på er sanningen som bälte och klä er i rättfärdighetens pansar ...Håll ständigt trons sköld framför er, med den skall ni få den Ondes alla brinnande pilar att slockna, 17och grip frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord. 18Gör det under åkallan och bön, och be i er ande varje stund. (Ef 6:10-18a)

I evangelietexten var det några i folkmassan som förklarade att Jesus var i samröre med demonernas furste, Beelsebul. Och att det var med Beelsebuls makt som Jesus kastade ut demonen. Kanske du som barn varit med om att någon försökt anklaga dig för något du inte gjort? Du gjorde det! Det var visst du som gjorde det! Kinderna blir röda och det är svårt att hävda sig. Jag tycker att det låter som att några i folkhopen som retsamma barn försöker pröva Jesus, försöka få Jesus att acceptera deras version av verkligheten. Du gjorde det med den onde! Du gjorde det visst med den onde! Kanske för att själva försöka slippa ta in sanningen: att Jesus har makt, god makt och verklig makt. Inte bara över demoner. Utan en makt som söker bli erkänd också i deras och våra egna liv. Men de som inte vill släppa sina demoner känner sig hotade när Jesus kommer. Så länge vi anklagar Jesus kan vi leva i illusionen att vi själva har någon makt över honom.

I den gammaltestamentliga texten är poängen att herdepojken David vet att Gud har den största makten. David låter det vara fördel, ett ess i armen. Tänk att vara herdepojken David när den store jätten Goliat kommer emot honom i full stridsmundering, som ett monster i en film? Det ser ut som att det bara ska dröja sekunder innan Goliat gör mos av honom. Men David verkar inte särskilt rädd. Han har på sig en gammaltestamentlig modell av Guds rustning som vi hörde om i Efesierbrevet, Rustning modell 1.0.

Men David lyssnar inte till Goliats hotelser. Påminde de förresten inte om orden från en annan sliskig typ i ett träd i en lustgård? David vet att han har en mäktig Gud osynligt med sig, härskarornas Gud – den himmelska arméns Gud, långt mäktigare än någon välrustad jordisk krigare. Därför kan David säga: **”Du kommer emot mig med svärd och spjut och sabel. Jag går emot dig i Herren Sebaots namn, hans som är Israels härars Gud och som du har smädat.** Och Gud använde David... hans skicklighet att använda sin slunga. Och så fick David med Guds hjälp fälla jätten Goliat. Och Gud blev ärad.

Exempel på djävulens subtilare vardagsnära inflytande hittar vi i episteltexten. Den visar på faran med att ge ett lillfinger och sedan kanske hela handen. Risk

att man blir allt mer fast och mer övertagen. Synden vill gärna skapa beroenden hos oss. Därför är det viktigt att säga stopp i tid. Och Jesus har makt att befria oavsett hur kort eller långt det har gått.

Lade ni märke till att också Paulus skrev om detta med vilka röster vi lyssnar till? Återigen kan vi tänka på ormen i lustgården: **6Låt ingen lura er med tomma ord, det är sådant som drar Guds vrede över olydnadens människor. 7Ha därför ingenting med dem att göra.** Att lura och locka med tomma ord – låter det inte som vad reklam ofta gör när den försöker spela på våra djupa längtor, längtan efter gemenskap med andra. Köp pastasås och gör din familj glad och lycklig. Lömskt... Och det gör mig så trött att behöva höra på. Vi kan fundera över vilka sammanhang vi rör oss i... Vilkas ord vi lyssnar till?... Vad vi fyller oss med?... Och hur vi själva talar...

Kanske den ondes allra lömskaste angrepp på oss kristna är att spela på vår skam eller vårt högmod för försöka hindra oss att söka Gud. Det kan vara när vi har gjort saker som är fel inför Gud – när vi vet att vi bär på synd. Då kan den onde försöka få oss att tvivla på att Gud vill och kan förlåta ALLT, eller få oss att skämmas så mycket att vi inte vågar komma till Gud. Men Gud har gett oss ett svar som vi kan stava på när vi känner oss osäkra. I Romarbrevet kap 5 vers 8: **Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare.** Eller så lurar han oss att tro att vi klarar oss rätt bra utan Gud, att vi blivit så andliga att vi inte längre behöver läsa Bibeln, be, fira gudstjänst... Att jag är så andlig och from att jag inte behöver någon församlingsgemenskap – den är ju ändå inte tillräckligt andlig eller rättlärig för mig. De andra är inte alls så andliga som jag.

När jag har arbetat med texterna tycker jag att det finns en sak som är särskilt tydlig. Det handlar om vem som får ditt och mitt förtroende. Det räcker inte riktigt att tänka att nu är jag kristen, jag vill höra ihop med Gud. Iväg med dig djävul – jag vill inte ha med dig att göra! Och så är det klart. Tänk på demonen som Jesus kastade ut. Den ville komma och ta sin makt tillbaka. Fastän vi är kristna finns det många saker som lockar och söker vårt förtroende och att vi inte ska lita på Gud. Att vi inte ska bli trygga i att vi är Guds älskade barn och att lita på Gud vill oss väl. Ni har säkert känt något av det? Därför behöver vi den här söndagen i kyrkoåret för att bli medvetna om hur Gud vill hjälpa oss att hitta vilan i att han har koll på läget och att han hjälper oss att kämpa emot.

Kommer du ihåg att jag i början sade att jag tyckte det här kändes rätt långt från min vardag? Kanske vi har upptäckt att kampen mot ondskan på sätt och vis är en ganska vardagsnära kamp inte bara för Jesus, utan också för dig och mig? Vi har bara tittat närmare på en liten aspekt av kampen mot ondskan, men den är viktig. Vi har sett att den onde alltsedan de första människornas tid varit lömsk och velat förvrida sanningen för egen vinning. Och i den tid vi lever i där så många röster tävlar om vår uppmärksamhet är det här viktiga saker att vara medvetna om. Vilkas röster och ord vill vi lyssna till i vår vardag? Vem eller vilka vi vill ge vårt förtroende och tillit. Att försöka att välja de goda. Och jag tror också att vi som kyrka behöver vara vaksamma med vilka vi lyssnar till? Varifrån vi hämtar vår självbild?

Vi har sett att den onde ofta försöker lura oss så: lura oss att inte lita på vad Gud har sagt. Att inte lita på att Gud är god. Att Gud har verklig makt. Att Gud älskar just dig. Att luras med tomma ord, ord som förvränger sanningen har vi stött på många gånger under den här predikan. Det är som att ”Satan föredrog en överklig värld där han själv höll i trådarna framför en verklig värld där all ära tillhörde Gud.” (Tystnad och honungskakor, s 104). Så kanske det kan vara också för oss ibland - att vi föredrar att skapa oss en överklig värld istället för att vara en del i en verklig värld där all ära tillhör Gud? All godhet, allt underbart och fantastiskt i vår värld har sitt ursprung i Gud och borde leda oss tillbaka till Honom - att ge Gud ära. All ära.

Som det står i episteltexten: **En gång var ni mörker, men i Herren har ni nu blivit ljus. Lev som ljusets barn – ljuset bär frukt överallt där det finns godhet, rättfärdighet och sanning.** Vad är det vi innerst inne vill ha i våra trädgårdsland? Ogräs som tomma ord, själviskhet och mörker? Eller verklig frukt: godhet, rättfärdighet och sanning.

Vi avslutar med orden från Psaltarens första verser. **Salig är den som inte följer de ogudaktigas råd och inte går på syndares väg eller sitter bland bespottare utan har sin glädje i HERRENS undervisning och begrundar hans ord dag och natt. Han är som ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i rätt tid och vars blad inte vissnar. Ps 1:1-3**